

Cal no oblidar que la millor obra revolucionària seria aplicar les lleis de bases de sanitat i assistència social, la de coordinació de serveis sanitaris, la d'aigües minerals i de règim, la de sanejament de poblacions, la de sanitat d'aigües del Llobregat, la de mutualitats, fent d'aquestes els organismes de l'assegurança social, tot aprofitant l'experiència de tantes modalitats que, malgrat el seu creixement espontani, eren l'avantguarda de la previsió catalana, que més ençà eren conceptuades d'utilitat per compromisos internacionals. Seria una imprudència que unes institucions eixides de la mateixa entranya popular els donessin el mateix tracte que aquelles companyies l'origen de les quals es troba en l'especulació del malalt.

Cal també no oblidar les característiques racials de Catalunya que, entre les seves virtuts, té la resistència a les imposicions, i no acceptaria modalitats d'assistència mèdica que no li permetessin escollir el seu metge, ja que, a més, aquesta confiança és un element curatiu, en moltes ocasions, gens negligible. La igualtat mèdica és una forma de retribució que agermana la conveniència d'una assegurança de cost mòdic i regular amb la de la lliure elecció del metge, que municipalitzant-la, com ja es fa en molts llocs, podria ésser la forma futura de la tributació mèdica, incorporant-la a mútues locals que tinguessin cura de l'assegurança totalitària, tan en el que fa referència a assistència com a subsidi de salari; mútues formades per la fusió de les actuals, que portarien a l'obra de conjunt tot el sabor sentimental de la terra.

Els hospitals serien llocs de coincidència; per a l'afectat per l'assegurança social i per a l'indigent, on ambdós rebrien igual tracte, en el ben entès que l'aplicació de les assegurances reduiria extraordinàriament la indigència, i així desapareixerien els darrers reductes d'aquella concepció tan irritant, per la qual es considerava natural que hi haguessin uns procediments de tractament per als rics i uns altres per als pobres, i que l'història ja cuidaria de qualificar.

Per a portar a la pràctica aquest pensament que els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya han elaborat i li han donat la forma inicial des dels càrrecs representatius, cal anar a la creació dels organismes adequats, a les Juntes Superiors de Sanitat i d'Assistència Social, on tots els antifeixistes contribuïm a l'endegament d'aquests problemes en un sentit totalitari. Si la tasca s'emprenqués sense una idea rectora o bé parcial o fragmentàriament, els resultats serien una caricatura del que es pot esperar.

Oferim, doncs, un pensament rector que és el de la Medicina del futur, esdevinguda la Política Social aplicada. Oferim uns procediments manifestats per unes lleis que, àdhuc susceptibles d'esmena, tenen un intens sabor popular i indiquen unes característiques racials que ajudaran la realització del pensament. Si tot això són mèrits suficients, tampoc hi mancarà el nostre esforç per a consolidar les directrius del nou ordre establert.

Els mots «Política Social», de significació tan debatuda, siguin el llaç d'unió revolucionària que lligui tendències contradictòries i amb aquesta aliança, consagrada per la intenció sense reserves d'ésser útil a l'home, construïm tots junts, damunt les runes d'un passat afros, un futur més falaguer.